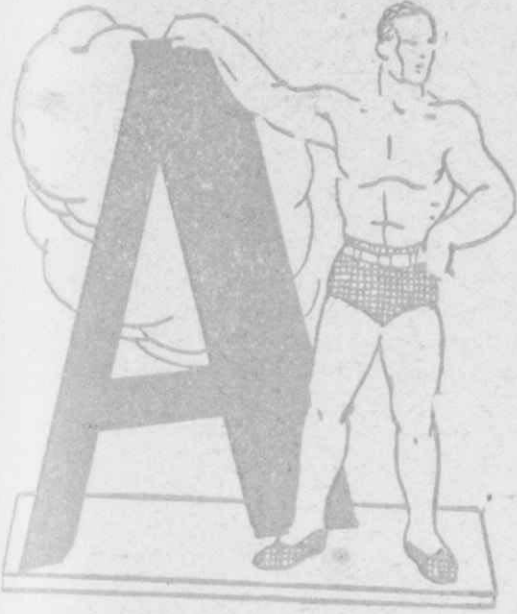

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ο ΤΖΙΜ ΛΟΝΤΟΣ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ

ΣΤ'

ΝΑΜΦΙΒΟΛΩΣ ή πάλι ήταν σκληρή. Ο Ζιμπίσκου ήταν καλός παλαιστής και άρχισε να μου επιτίθεται πρώτος αυτός. Έγώ στην αρχή μόνον άμυνόμουν και του ξεγλυστρουσα. Έτσι πέρασαν 20, 30, 40 λεπτά. Ο κόσμος άρχισε να αγωνιά και να φοβάται μήπως την πάθω. Στην ώρα επάνω έχασα κι' εγώ την ύπομονή μου. Άρπαξα τον Ζιμπίσκου από τον

σέρκο και τον έριξα κάτω. Και μόλις δοκίμασε να σηκωθεί, τον ξαναπέταξα και αυτό το παιχνίδι το επανέλαβα τέσσερες φορές. Την τετάρτη δέν τον άφησα πειά να σηκωθεί, αλλά τον κράτησα χάμω και με τους δυο ώμους άκουμπισμένους στη γή.

Ο κόσμος έν τώ μεταξύ είχε ξετρελλαθή από τον ένθουσιασμό. Κι' εγώ ό ίδιος δέν κατάλαβα πότε κατέθηκε όλο αυτό το πλήθος στο στίβο, πότε με περιτριγύρισε, πότε με σήκωσε στους ώμους και με πήγε στ' άποδυτήρια.

Αυτή ήταν ή πρώτη μου πάλι και ή πρώτη μου νίκη στην Ελλάδα, που θά μου μείνη αξέχαστη.

ΠΡΟΣ ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΝ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ

Το ταξίδι μου στην Ελλάδα ήταν για μένα ένα μεγάλο μάθημα. Ο ένθουσιασμός που έδειχναν όταν με έβλεπαν και ή αγάπη που μου έκδηλώναν οί συμπατριώτες μου με είχαν συγκινήσει βαθύτατα. Από το άλλο μέρος έβλεπα πως οί Έλληνες τόχαν καύμο που δέν είχαν θγάλει έναν πρωταθλητή του κόσμου και πως έστήριζαν σε μένα τις περισσότερες έλπίδες τους. Αυτό δέν μου τό είχαν πη βέβαια, αλλά τό είχα καταλάβει και επειδή κι' εγώ αισθανόμουν άκριβώς τά ίδια μ' αυτούς και επιθυμούσα να προπονηθώ καλά για να μπορέσω να φθάσω στο σημείο ώστε να πώ ότι έγινα επιτέλους κάτι, γι' αυτό μόλις ξφυγα από έδω δέν είχα άλλη σκέψη στο μυαλό μου παρά να πραγματοποιήσω την επιθυμία αυτήν, που ήταν συγχρόνως επιθυμία των Έλλήνων, του πατέρα μου και δική μου.

Έτσι, όταν έφθασα στη Νέα Υόρκη είχα πάρει κι' όλας την απόφασι ν' αλλάξω το σύστημα της εργασίας μου, γιατί είχα καταλάβει πως δέν ήταν δυνατόν εγώ ό ίδιος να προπονούμαι, να παλεύω και να διοργανώνω τις πάλες. Έγώ έπρεπε να περιορισθώ καθαρά στο άθλητικό μέρος και όλα τ' άλλα να τά αναλάβη ένας διευθυντής, ένας μάνατζερ, όπως λένε στην Αμερική, που να γνωρίζη καλά τους παλαιστές, να καταλαβαίνη από άθλητισμό και να μου κανονίζη ποιόν παλαιστή θά παλαίψω, πότε θά τον παλαίψω και πού και να διαχειρίζεται και τά οικονομικά ζητήματα.

Τό να θρή κανείς όλα τά προσόντα αυτά συγκεντρωμένα σ' έναν μόνο άνθρωπο, δέν είνε βέβαια πολύ εύκολο πράγμα, εγώ όμως στάθηκα τυχερός, γιατί δέν άργησα να βρω τον κατάλληλο άνθρωπο στο πρόσωπο του κ. Egwood White, με τον όποιον συνεργάζομαι ως τά σήμερα. Ο White είνε ένας από τους καλύτερους γνώστας του άθλητισμού της Αμερικής και δραστηριώτατος άνθρωπος. Μόλις άποφασίσαμε να συνεργαστούμε και υπογράψαμε τό συμβόλαιο μεταξύ μας, κατά τον Μάρτιο του 1929, τό πρώτο πράγμα που θάλαμε μπροστά ήταν ή διαίτά μου. Για να μπορώ ν' αντιμετώπισω τους βαρύτερους παλαιστές της Αμερικής, έπρεπε να γίνω πιό βαρύς άπ' ό,τι ήμουν τότε, συγχρόνως όμως δέν έπρεπε να χάσω την ελαστικότητά μου και την ελευθερία των κινήσεών μου. Υπεβλήθη λοιπόν σε

ειδική έπιστημονική διαί.

Πάντοτε κρατούσα μιá ώρισμένη διαίτα, αλλά αυτή που έφήρμωσα τότε ήταν αυστηρότερη από κάθε άλλη φορά. Μόνο ιδιαίτερα φαγητά μου έπετρέποντο να τρώω, κυρίως δέ έπινα γάλα και έτρωγα πολλά φρούτα. Έπρεπε να γυμνάζωμαι καταλλήλως, επί ώρισμένες ώρες και ώρισμένα λεπτά άκόμη. Ο ύπνος μου κι' αυτός έπρεπε να είνε κανονισμένος με τό ρολόι. Έπρεπε να πλαγιαζω σε ώρισμένη ώρα και να κοιμάμαι επίσης ώρισμένες ώρες. Έν τώ μεταξύ ειδικευόμουν στο άγωνισμό μου και τελειοποιούσα ώρισμένα κόλπα δικής μου έφευρέσεως, όπως τό άεροπλανικό, που εγώ πρώτος τό είχα εφαρμόσει, αλλά τότε τό τελειοποίησα, επίσης την Ιαπωνική λαθή, κατά την όποία τό ποδι σπάζει σε τρία μέρη, τέλος μιá τρίτη, δικής μου έφευρέσεως και αυτή, την λεγομένη άναίσθητική λαθή, ή άναίσθητικό κεφαλοκλείδωμα, κατά την όποία αν δέν παραδοθή κανείς πέφτει άναίσθητος. Συγχρόνως δέ με όλα αυτά κολυμβούσα, έτρεχα και γυμναζόμουν σ' όλα τά σπόρ για να διατηρήσω την σωματική μου εύκαμψία.

Αυτά ίσως να φαίνονται πολύ εύκολα τώρα που τά λέω, αλλά για να τά κάνω ήταν πολύ δύσκολα. Χρειαζόταν να έχω άκατάβλητη θέλησι και έπιμονή και την συναίσθησι ότι από την πιστή τήρησι τους κρεμόταν όλη ή σταδιοδρομία μου. Ένα άπ' όλα αν παραμελούσα, αν δέν άκολουθούσα τη διαίτά μου και στις παραμικρές της άκόμη λεπτομέρειες, διέτρεχα τον κίνδυνο να μη φθάσω ποτέ εκεί που ήθελα.

Έν τώ μεταξύ όλες ή Αθλητικές Όμοσπονδίες της Αμερικής είχαν κηρύξει τον τίτλο του πρωτοπαλαιστού έν χηρεία και άποφάσισαν να διοργανώσουν παναμερικανικό διαγωνισμό για την άπόκτησι του.

Ήταν ό πρώτος έπίσημος διαγωνισμός που θά γινόταν για την άπόκτησι αυτού του τίτλου και για τον λόγο αυτόν παρουσίαζε έξαιρετικό ένδιαφέρον. Ός τότε όποιος παλαιστής νικούσε τους άλλους είχε δικαίωμα να άνακηρύξη μόνος του τον έαυτό του πρωτοπαλαιστή και ή Όμοσπονδίες τον παραδέχονταν. Τώρα όμως όποιος θ' άποκτούσε τον τίτλο, θά τον άποκτούσε ύστερα από σοβαρό διαγωνισμό που τον διωργάνωναν ή ίδιες ή Όμοσπονδίες και θά ήταν έπισήμως άνεγνωρισμένος σ' όλόκληρη την Αμερική.

Φυσικά εγώ που τόσον καιρό επιθυμούσα να μου παρουσιασθή αυτή ή εύκαιρία και που τόσον καιρό γυμναζόμουν για να έρθω στη φόρμα που έπρεπε, ήμουν από τους πρώτους που παρουσιάστηκαν για να τον διεκδικήσουν. Έπρεπε όμως να νικήσω όχι λίγους παλαιστές και άπ' αυτούς πολλοί ήσαν έξαιρετικά έπίφοβοι. Διωργανώθηκαν λοιπόν οί άγώνες και αντιμετώπισα με τη σειρά τον Μάκ-Μίλλαν, τον Ραϊϋ-Στίλλ, τον Τουσσικ και τον Πέσσικ και τέλος άναγνωρίσθηκα πρωταθλητής τριαντατριών Πολιτειών της Αμερικής. Έν τώ μεταξύ ή Πολιτείες της Πενσυλβανίας και της Νέας Υόρκης είχαν άνακηρύξει πρωταθλητή τους τον Σίκκατ, έναν ισχυρότατο Γερμανοαμερικανό. Έτσι ό άγών έφθασε να περιορισθή μεταξύ αυτού και έμένα. Όποιος νικούσε τον άλλον, αυτόν θά άνεκήρυσσαν πρωτοπαλαιστή της Αμερικής.

Τό τί πέρασα ως ότου να φθάσω στο άποτέλεσμα αυτό είνε άνεκδιήγητο, γιατί ό άγών για τό πρωτάθλημα διήρκεσε άρκετούς μήνες. Δέν αναφέρω τά κτυπήματα που έφαγα κατά τις διάφορες πάλες και που έξ αίτίας τους άναγκάστηκα επανειλημμένως να μπώ στο νοσοκομείο. Αυτά είνε φυσικά πράγματα, που κάθε παλαιστής πρέπει να τά έχη ύπ' όψιν του.

Τό σοβαρότερο άπ' όλα τά κτυπήματα αυτά είνε μιá γροθιά που έφαγα στο μάτι και σχίστηκε τό δέρμα μου σε δυο μεριές. Τό ένα σχίσιμο ήταν άκριβώς επάνω στο φρύδι και τό άλλο άκριβώς κάτω από τό μάτι. Ο χειρουργος που μου τό έρραψε, άναγκάστηκε να περάση όκτώ βελονίες, αλλά ήταν τόσο σπουδαίος τεχνίτης, ώστε δέν φαίνεται άπολύτως τίποτε.

Αυτοί όμως είνε οί μικρότεροι κίνδυνοι που διέτρεξα. Γιατί πέρασα και άλλους πολύ πιό σοβαρούς. Οί αντίθετοι μου δέν σταματούσαν μπροστά σε κανένα μέσον. Με άπειλούσαν με άνώνυμα γράμματα, με έβριζαν και με συκοφαντούσαν διά των έφημερίδων, με φοβέριζαν πως θά με άπαγάγουν ή πως θά με θέσουν έκποδών κτλ. Δέν μιλω για

τούς αθλητάς. "Ενας καλός αθλητής δέν καταδέχεται νά κατεβή σέ τόσο χαμηλό επίπεδο γιά νά απαλλαγή από τόν αντίπαλό του. Παλεύει μαζί του αντίκρια κι' αν τόν νικήση τον ένίκησε, αν πάλι νικηθή, έχει την ύπερηφάνεια ότι πολεμήσε τίμια.

Οί αθληταί όμως έχουν ένα πλήθος οπαδούς και θαυμαστάς πού τούς ήσαν άφωσιωμένοι από άφιλοκερδή θαυμασμό ή από συμφέρον. Αύτοί δέν δισταζαν μπροστά σέ τίποτε. "Επειτα, όπως συμβαίνει γιά όλους άνεξαιρέτως τούς άγώνες στην "Αμερική, είχαν μπη στοιχήματα ύπέρ του ένός ή του άλλου παλαιστού και έπειδή ο άγών ήταν γιά τó πρωτάθλημα, τά στοιχήματα ήσαν κολοσσιαία. Φαντάζεσθε λοιπόν πόσους αντίπαλους είχα ν' αντιμετώπισω πριν από τόν πραγματικό μου αντίπαλο.

Σάν νά μήν έφθαναν όμως όλα αυτά, είχα και άλλα, άκόμη χειρότερα. "Επρεπε νά προσέχω σέ κάθε τί πού έβαζα στό στόμα μου, είτε νερό, είτε γάλα, είτε φαγητό. "Οχι πώς οί αντίπαλοί μου είχαν σκοπό νά με δηλητηριάσουν, αλλά προσπαθούσαν νά ρίξουν στίς τροφές μου διάφορα φάρμακα πού έξαντλούν τίς δυνάμεις κατά την ήμέρα της πάλης, ναρκωτικά πού νά με κάνουν ν' αποκοιμηθώ και νά μήν μπορώ νά παλαίψω. Μιά φορά μάλιστα την έπαθα και ήπια νερό, πού είχε μέσα ναρκωτικό, άλλ' ευτυχώς κι' εγώ και οί δικοί μου τó αντιληφθήκαμε έγκαίρως και πήρα τά κατάλληλα αντιδραστικά και συνήλθα.

Φαντάζεσθε λοιπόν τί μαρτυρική ζωή περνούσα στό διάστημα αυτό. Δέν έτρωγα παρά μόνον σέ απόλυτως αξιόπιστα έστιατόρια και τó σεργίρισμα του φαγητού μου τó επέθλεπε ο ίδιος ο διευθυντής μου. Νερό δέν δεχόμουν παρά από έντελώς δικούς μου ανθρώπους ή μάλλον τó έβαζα μόνος μου από τή θρύση και γάλα έπινα από σφραγισμένα μπουκάλια. Ξεθύμαινα όμως στά φρούτα και στίς σφραγισμένες κονσέρβες, μ' όλο πού και γι' αυτά άκόμη δέν μπορούσα νά είμαι απόλυτως σίγουρος.

"Οπωσδήποτε, παρ' όλες αυτές τίς αντιδράσεις εγώ ένίκησα τόν ένα μετά τόν άλλον όλους τούς αντίπαλους μου και δέν άπόμεινε πλέον παρά μόνον ο Σίκκατ, ο πρωτοπαλαιστής των δύο μεγαλύτερων πολιτειών, της Νέας "Υόρκης και της Πενσυλβανίας. "Εγινε τότε μία γενική συνέλευσις όλων των "Ομοσπονδιών, στην οποία παρουσιάστηκαν αντιπρόσωποι από τίς "Ομοσπονδίες όλων των Πολιτειών της "Αμερικής και ώρισαν νά γίνη ο άγών γιά τó πρωτάθλημα στίς 6 "Ιουνίου του 1930, άνεκοίνωσαν δέ έπισήμως ότι ο άγών αυτός θ' άνεδείκνυε τόν πρωτοπαλαιστή της "Αμερικής.

Δύο μηνών ειδική προπαρασκευή χρειάστηκε γιά νά έτοιμασθώ γι' αυτόν τόν άγώνα. "Εφυγα άμέσως γιά τó θουνό, μαζί με τόν διευθυντή μου, με τρεις-τέσσερες παλαιστάς ως προπονητάς, με ειδικό μάγειρο, με ειδικό μασέρ κτλ. "Εζησα εκεί μία ζωή έντελώς φυσική και άπλη, αλλά κανονισμένη με τó ρολόγι. Κάθε μέρα περπατούσα όκτώ ως δεκαπέντε μίλλια, σκαρφάλωνα σ' άνηφόρους, έτρεχα κι' όλα αυτά γιά νά διατηρήσω την έλαστικότητα μου και νά τονώσω την καρδιά μου. Κάθε άπόγευμα έκανα συστηματική προπόνησι με δυό-τρεις παλαιστάς, προσπαθώντας νά τελειοποιηθώ σέ τέτοιο σημείο, ώστε νά μή γυμνάζωμαι πειά σαν άνθρωπος, αλλά σαν μία καλά κουρδισμένη μηχανή.

Τέλος ύστερα από έντατική προπόνησι δύο μηνών έφθασα νά είμαι σέ θαυμασία φόρμα και νά αισθάνωμαι τόν έαυτό μου άξιο νά δώσω την σοβαρότερη πάλη της σταδιοδρομίας μου, την πάλη πού θά έκρινε πειά τó μέλλον μου και κατά την οποία θά πραγματοποιούσα τó όνειρο της ζωής μου.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ

"Ανέτειλε λοιπόν ή 6η "Ιουνίου 1930, ή σπουδαιότερη ήμέρα της ζωής μου. "Εγώ είχα γράψει από πριν στους δικούς μου ότι έπρόκειτο νά παλαίψω γιά τó πρωτάθλημα και την ήμέρα εκείνη έστειλα και τηλεγράφημα στον πατέρα μου και έλαβα άμέσως δικό του με τίς ευχές του και με

ένθαρρυντικά λόγια. Κι' αυτό ήταν μία μεγάλη ένίσχυσις γιά μένα, γιατί όταν άπεφάσινα νά γίνω παλαιστής έξ έπαγγέλματος, ο πατέρας μου — όπως σας άνέφερα ήδη — είχε θυμώσει φοβερά και με είχε άπειλήσει πώς θά μ' αποκηρύξει, αυτό δέ τó πράγμα μ' είχε πειράξει τόσο, ώστε άλλαξα τó όνομά μου. Τώρα όμως, όταν είδε την εξέλιξι μου ο πατέρας μου άλλαξε γνώμη, ήταν ύπερήφανος γιά μένα και παρακολουθούσε με άγωνία την σταδιοδρομία μου. Κι' ένας από τούς μεγαλύτερους λόγους πού ήθελα νά κερδίσω τó πρωτάθλημα ήταν γιά νά προσφέρω μία ίκανοποίησι στον γέρο πατέρα μου.

Δέν ένδιέφερε όμως μόνο έμένα ή πάλη αυτή. "Ενδιέφερε και όλο τόν φίλαθλο κόσμο της "Αμερικής. Στην Φιλαδέλφεια όπου έπρόκειτο νά γίνη ή πάλη, είχαν συγκεντρωθή από μέρες πριν όλοι οί άθλητικοί ρεπόρτερ της "Αμερικής, πλήθος φωτογράφοι και κινηματογραφισταί, όλοι οί έπαγγελματία και έρασιτέχνη παλαισταί καθώς και όλοι οί άθληταί, άπειροι φίλαθλοι, οί πρόεδροι και οί γραμματείς άπ' όλες τίς άθλητικές "Ομοσπονδίες και ένα πλήθος κόσμου, πού ήθελε νά παρακολουθήση τó θέαμα.

Τó ζήτημα της ήμέρας σ' όλόκληρη την πόλι, αλλά και σ' όλη την "Αμερική μπορώ νά πώ, ήταν ή πάλη μου με τόν Σίκκατ. Μόνο γι' αυτή συζητούσαν και γιά τίποτε άλλο. "Η έφημερίδες στην πρώτη σελίδα άντί γιά άρθρο έβαζαν τίς προβλέψεις τους γιά τó άποτέλεσμα της πάλης και τά στοιχήματα έδιναν κι' έπαιρναν.

Τέλος την ήμέρα πού θά γίνεταν ο άγών ο κόσμος είχε πλημμυρίσει την άπέραντη αίθουσα από τó μεσημέρι γιά νά πιάση καλή θέσι και περίμενε εκεί ως τó θράδυ. Σαράντα χιλιάδες θεαταί, παρακολούθησαν τόν άγώνα και άν χωρούσε και άλλους ή αίθουσα, θά έρχονταν κι' άλλοι.

Στίς δέκα τó θράδυ εκηρύχθη ή έναρξις του άγώνος. Οί πρόεδροι όλων των "Ομοσπονδιών κατέθηκαν κάτω και άντήλλαξαν τίς σχετικές προσφωνήσεις. "Υστερα ο διαιτητής μάς έκάλεσε, μάς έδιάβασε τούς κανονισμούς και μάς είπε ότι πρέπει νά έχουμε ύπ' όψιν πώς όποιος από τούς δυό παραβή τούς κανονισμούς θά αποκλεισθή από τούς άγώνες και ο άλλος θά άνακηρυχθή αυτοδικάως πρωταθλητής.

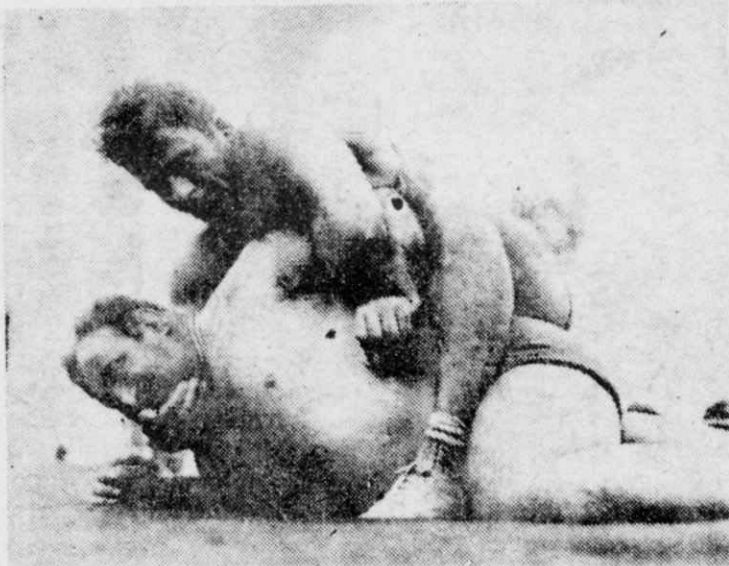
"Υστερα άπ' αυτό, άνεθήκαμε στην παλαίστρα, δώσαμε τά χέρια, και άρχισε ή πάλη.

"Όταν βρεθήκαμε ο ένας άντίκρυ στον άλλον επάνω στην παλαίστρα, κύτταξα πρώτα καλά-καλά τόν έχθρό μου γιά νά τόν μελετήσω. "Ο Σίκκατ ήταν σ' αλήθεια πολύ επικίνδυνος αντίπαλος. "Ηταν από φυσικού του στιβαρός άνθρωπος, όπως είνε όλοι οί Γερμανοί, χάρις όμως στην έξάσκησι και στην κούρα πού έκανα είχα γίνει αληθινός θράχος. Ψηλότερος από μένα δέν ήταν, ήταν όμως πολύ βαρύτερος. Με περνούσε είκοσιπέντε όλόκληρα πάουντ, εγώ δηλαδή τότε έζύγιζα 198 πάουντ και εκείνος έζύγιζε 223.

Αυτό όμως δέν προδικάζει πάντοτε τή νίκη, όπως θά έδοουμε και παρακάτω.

Τά πρώτα δεκαπέντε λεπτά του άγώνος τά περάσαμε με άκροβολισμούς, αν μπορή κανείς νά τούς όνομάση έτσι, άναμετρώντας ο ένας τόν άλλον. "Εκείνος με δοκίμαζε έμένα και εγώ δοκίμαζα αυτόν. "Εβλεπα ότι ο Σίκκατ ήταν πολύ καλά προπαρασκευασμένος και ότι είχε άντοχή. Καταλάβαινα λοιπόν πώς δέν θά μπορούσα νά τόν κουράσω όσην ώρα κι' αν επάλευα μαζί του και ότι κι' αν άκόμη κατόρθωνα νά τόν ρίξω χάμω θά ήταν άδύνατο νά τόν κρατήσω με τίς πλάτες κάτω περισσότερο από λίγα δευτερόλεπτα. Γι' αυτό προτίμησα νά τόν αφήσω ν' άρχισή αυτός πρώτος την επίθεσι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

"Ο Τζιμ Λόντος προπονούμενος με τόν διάσημο άλλοτε "Ελληνα όλυμπιονίκη Τόφαλο.